

HỒ BÂN - ĐỆ TỬ QUY ĐÃ CỨU SỐNG ĐỜI TÔI

*(Tiết Mục Đặc Biệt Tọa Đàm Về Văn Hóa Truyền Thống
Giáo Dục Thánh Hiền Cải Tạo Vận Mệnh)*

Cần dịch: Vọng Tây, Viên Đạt, Mộ Tịnh, Phước Tịnh Cư Sĩ

Nếu như bạn không tin bất kỳ một ai cũng đều có thể dạy dỗ trở thành người tốt thì xin mời hãy xem tiết mục sau đây:

Diễn đàn Thẩm Dương

Đồng học Hồ Bân đã bị mười ba ngôi trường đuổi học

Kính chào các vị lãnh đạo, kính chào các vị trưởng bối, cùng các vị khách quý, buổi chiều tốt lành! Thật là vui khi một lần nữa được trở lại Thẩm Dương, được chia sẻ với mọi người về việc tôi cảm nhận và thể hội được từ việc học tập văn hóa truyền thống. Vị thầy sáng nay đã giới thiệu sơ lược qua về khóa trình của tôi, mọi người cũng đã biết. Tôi tên là Hồ Bân, đến từ Thành phố Lan Châu, tỉnh Cam Túc. Năm nay tôi hai mươi hai tuổi. Tôi đã từng bị mười ba ngôi trường đuổi học, nhưng công việc của tôi hiện nay lại là làm nghĩa công toàn thời gian. Mỗi lần tôi chia sẻ báo cáo như vậy thì đều có rất nhiều trưởng bối, thầy cô, bạn học đều cảm thấy giật mình kinh ngạc, nghĩ không thông nổi vì sao từng là một người học trò như vậy mà nay lại làm một nghĩa công. Thật sự thì nói ra tôi cũng cảm thấy rất kỳ diệu, nhưng mà cũng rất đơn giản, đó chính là vì quyển sách “Đệ Tử Quy” này. Một quyển sách nhỏ như vậy, 1.008 chữ, 360 câu. Tôi không biết các vị ngồi đây trước giờ đã từng học qua “Đệ Tử Quy” hay chưa, có hiểu về “Đệ Tử Quy” hay không. Bản thân tôi trước khi học “Đệ Tử Quy” không có ai dạy tôi cả, thầy cô cũng chưa từng dạy cho tôi, tôi cũng không biết, tôi chưa từng nghe qua. “Tam Tụng Kinh” thì thỉnh thoảng có nghe người xung quanh nhắc đến, “Đệ Tử Quy” thì trước giờ chưa nghe qua. Trước khi tôi được học tập “Đệ Tử Quy” và văn hóa truyền thống thì “Đệ Tử Quy” và văn hóa truyền thống trong tâm trí tôi chỉ là những thứ bỏ đi, lạc hậu và mê tín. Trong mắt tôi, trong giá trị quan của tôi có cách nghĩ như vậy. Thầy cô cũng nói thế hệ chúng tôi, những người sinh sau những năm 1980-1990 này chỉ biết nghe những dòng nhạc hiện đại rồi lớn lên. Chúng tôi đều là những người sinh sau những năm 1980, cho nên bị ảnh hưởng bởi giá trị quan của Phương Tây và suy nghĩ của tôi cũng là giá trị quan của Phương Tây, bao gồm cả việc đi học cũng vậy.

Mẹ tôi vì việc đi học của tôi mà tốn công sức rất nhiều rất nhiều, tốn rất nhiều tâm huyết. Tôi từ nhỏ cũng là đứa không biết nghe lời, cũng rất ghét đi học, ghét việc học tập. Mỗi lần tôi chuyển trường mới đều không thích, đều si nhục thầy cô. Tôi không nghe lời ba mẹ tôi. Ở trường thì thầy cô đối xử với tôi rất tốt, đối với tôi không hề có yêu cầu gì khác, chỉ cần Hồ Bân tôi ngoan ngoãn ngồi ở dãy ghế sau cùng. Bởi vì tôi thường hay gây sự và nổi loạn, cho nên để cho tôi ngồi ở dãy bàn sau cùng. Thầy nói

với tôi: “Cho em ngồi ở hàng sau cùng, em ngủ thôi thì cũng được nữa”, nhưng mà ngay cả việc này tôi cũng không thể làm được. Mẹ tôi đã chuyển trường cho tôi mười ba lần, đi đến ngôi trường nào thì tôi cũng đều hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, trốn tiết, nghỉ học, mắng chửi thầy cô. Mà trong giá trị quan của Phương Tây thì mọi người cũng đều biết có một điểm gọi là bình đẳng. Sau đó tôi nghe thầy giảng, giảng rất chính xác. Học Phương Tây quan điểm bình đẳng màu da chính là chỉ xem vẻ bề ngoài có thể tạm thời là được bình đẳng, nhưng mà bạn sẽ đánh mất rất nhiều những thứ mà bạn sẽ không thể lấy lại được, sẽ làm ra rất nhiều chuyện khiến bạn phải hối hận. Vào lúc đó, tôi nói đến bình đẳng mà tôi cũng không hiểu, vả lại tôi còn cho rằng mình đang rất thời thượng.

Tôi đối với ba mẹ xưa nay cũng không gọi là ba mẹ. Bây giờ là tôi đã học “Đệ Tử Quy” rồi, chứ trước đây tôi gọi ba tôi là “bảo mẫu”, gọi là “Tiểu Hồ” (gọi họ của ông), với mẹ của tôi thì tôi trực tiếp gọi tên. Khi nào thì tôi mới gọi là ba mẹ vậy? Khi bản thân tôi gặp khó khăn, khi xin tiền, thì lúc đó mới miễn cưỡng lắm gọi một tiếng ba mẹ. Chữ “ba”, “mẹ” đó còn kêu không được đàng hoàng. Tiếng “ba”, “mẹ” từ miệng tôi phát ra mà lại khó khăn đến như vậy. Vào lúc đó tôi thật sự không biết đây là sai, còn cho rằng mình rất là mát, còn nói mọi người xem tôi thật là phong độ. Tôi gọi ba tôi là bảo mẫu, gọi mẹ tôi bằng tên, chúng tôi thật là bình đẳng. Không có ai dạy tôi hết.

Bởi vì tôi cho rằng đây là bình đẳng, cho nên nhà tôi không quản tôi được, thầy cô cũng không quản tôi được. Mẹ tôi vì việc tìm người dẫn dắt cho tôi, làm công tác tư tưởng cho tôi mà đã tìm tới không ít chuyên gia. Xưa nay tôi không nghe. Một câu phê bình của mẹ đối với tôi cũng không được. Vào lúc đó, khi tôi ở nhà mà mẹ tôi nói đến tôi, mắng tôi thì tôi ôm một chồng chén hoặc một chồng đĩa, mẹ mà nói một câu thì tôi đập một cái, nói bao nhiêu thì đập bấy nhiêu. Tôi làm đến nỗi mẹ của tôi không thể nói được một câu nào.

Khi tôi còn nhỏ, bởi vì điều kiện trong gia đình cũng khá giả, việc buôn bán của mẹ rất tốt, nhưng sau đó mẹ tôi không có thời gian để lo cho việc kinh doanh của mình nữa. Mẹ đã dùng hết thời gian và công sức vào việc lo cho tôi đi học, đi tìm trường cho tôi, tìm người lãnh đạo cho tôi, tìm hiệu trưởng. Từ năm lớp ba thì tôi bắt đầu bị nhà trường đuổi học. Bởi vì sao mà đến nay tôi đã bị mười ba ngôi trường đuổi học vậy? Chính là bởi vì ngôi trường ở Thành phố Lan Châu mà mẹ chuyển cho tôi. Sau cùng, không có ngôi trường nào chấp nhận tôi nữa. Vì việc đi học của tôi mà mẹ tôi cứ phải đi tặng quà, đều là phải đi tìm một ai đó, cầu xin một ai đó. Bởi vì lúc đó tôi cũng không hiểu lắm. Sau đó, khi chưa chuyển trường, vị Hiệu trưởng đã nói: “*Trường chúng tôi không cần Hồ Ân nữa*”. Ở Lan Châu không có ngôi trường nào tiếp nhận tôi cả. Ông ngoại của tôi cả đời không phải cúi đầu với ai, nhưng vì đứa cháu ngoại như tôi đây (tôi là cháu trưởng bên nội), ông ngoại của tôi đã phải cúi đầu với Hiệu trưởng này: “*Xin anh hãy tiếp nhận đứa cháu này của tôi, cho nó học ở chỗ của các anh*”. Không dễ gì mà họ tiếp nhận, nhưng đi học được khoảng một tháng thì tôi lại bị đuổi nữa. Sau đó về

lại Lan Châu, ba tôi và mọi người trong nhà đưa tôi đi đến nhà của ông nội. Ông nội và ba tôi lại đi tìm trường học, mời hiệu trưởng ăn cơm. Trường chịu nhận tôi thì chưa đến nửa tháng lại bị đuổi học.

Khi ở trên lớp, bản thân tôi không những không học mà lại gây sự, làm ảnh hưởng đến người khác. Tôi còn dẫn đầu các bạn học, nửa lớp học của tôi đi chơi, cúp tiết. Mọi người cũng đều biết, Nhà nước quy định chín năm đầu là giáo dục bắt buộc, nhưng mà rốt cuộc không có ngôi trường nào tiếp nhận tôi. Tôi ngay cả lớp tám còn không học xong. Vị hiệu trưởng thà phá vỡ quy định của Nhà nước chứ không chịu thu nhận tôi. Tôi vào lúc đó thật sự là cũng hết cách, đành trở về nhà. Mẹ của tôi đã nói với tôi: *“Con trai à! Mẹ thật sự vô năng bất lực, tự con hãy suy nghĩ cho rõ ràng đi”*. Nhưng vào lúc đó tôi vẫn còn suy nghĩ: *“Ôi chao! Mình rốt cuộc không cần phải đi học nữa rồi”*. Tôi nói: *“Tôi gây chuyện như vậy, làm đi làm lại như vậy chính là tôi không muốn đi học”*. Nhưng mẹ của tôi thì lại không giống như những người khác, mẹ tôi cũng chưa có học qua văn hóa truyền thống, mẹ không hiểu, mẹ cho rằng tôi được ăn mặc tốt, để cho tôi được đi xe tốt, đi học trường quý tộc thì chính là tốt đối với tôi. Cho nên, mẹ tôi cho tôi học những ngôi trường như vậy thì tôi lại hình thành rất nhiều thói quen xấu.

Ngày trước, đi đến những ngôi trường như vậy thật sự điều kiện vật chất rất tốt, lâu lâu có thể xem đĩa DVD. Tôi còn nhớ rõ ràng, vào năm lớp ba tôi đã được xem *Cổ Hoạc Tử*, xem bản sắc anh hùng, xem các loại phim bắn giết nhau. Những phim ảnh này đã ảnh hưởng tôi rất lớn. Năm lớp ba đã xem những thứ này, bạn cùng lớp của tôi đều ngồi trong lớp xem, thầy cô cũng không quản, cũng mặc kệ, thế là chúng tôi xem những thứ này. Cũng chính từ lúc đó, từ nhỏ thì trong giá trị quan của tôi cho rằng bạn bè thân thiết là quan trọng nhất, anh em là quan trọng nhất. Nói nghĩa khí chính là vì các bạn học, vì bạn bè mà có thể đánh cả thầy cô, có thể mắng chửi cha mẹ. Tôi đi học đường như ngày ngày thật sự đều bị mời phụ huynh. Thấy mẹ thì tôi liền khóc, gặp được mẹ thì tôi liền rơi nước mắt, hết cách rồi! Cho nên vào lúc đó tôi không lên lớp học nữa, mẹ tôi để cho tôi đi bán báo, để cho tôi đi làm thuê, đi chịu khổ.

Tôi đã bán báo, cũng kiếm không được bao nhiêu tiền. *“Nhà chúng ta lại không thiếu số tiền như vậy, mẹ vì sao lại để con đi làm những việc này?”*. Mẹ tôi cũng không nói gì. Nhưng vào lúc đó thì tôi tụ họp với nhóm bạn bè. Mẹ cho tôi đi làm thuê, đi bán báo, tôi không chịu đi làm, tôi cho rằng vậy thật mất mặt, cho rằng anh em mới là tốt. Suốt ngày cùng tụ họp với anh em, ăn, nhậu, chơi bời, vả lại còn thường hay đi đánh nhau, gây rối, có lúc còn mang dao đi chém người.

Trong văn hóa truyền thống có hai chữ gọi là *“cảm chiêu”*. Trước khi tôi chưa học, tôi thật sự cho cảm chiêu cảm ứng đều là mê tín, nhưng sau khi tôi học được rồi thì tôi mới phát hiện là không phải như vậy, chỉ là do trước kia tôi không hiểu. Tôi thường được đi đến các trường học để báo cáo, rất nhiều bạn học cũng nghe mà không hiểu chữ *“cảm chiêu”* này rốt cuộc có ý nghĩa là gì? Tôi liền lấy ví dụ giải thích cho các đồng

học. Tôi nói: *“Một ngôi trường hoặc giả là một lớp học, những bạn học học tập tốt thì xung quanh cũng đều là người học tốt, là người yêu học tập; những người hay gây sự không nghe lời thì xung quanh người đó cũng đều là kẻ hay gây sự, không biết vâng lời”*. Đây gọi là cảm chiêu, một chút cũng không phải là mê tín. Nhưng mà lúc đó tôi không biết, tôi nói ở đây là có ý nghĩa gì vậy? Chính là tôi đi đánh nhau với người ta, tôi đi đánh người, đi chém người thì sẽ có một ngày tôi bị người đánh lại, bị người chém lại, đây là điều tất nhiên. Tôi không biết là tất cả đều do chính mình đã tạo ra. Vào lúc đó, tôi thật sự là nghĩ không thông, còn nói: *“Tôi vì sao mà xui xẻo như vậy, bởi vì sao mà người ở xung quanh tôi đều là phần tử phạm tội, đều là cận bã xã hội? Vì sao mà người ở xung quanh tôi đều là kẻ bất hiếu hết vậy?”*. Tôi không biết, chưa từng học qua, cho nên vào lúc đó không biết, cứ cùng với những người gọi là anh em, bạn bè này suốt ngày đánh lộn, suốt ngày làm xằng làm bậy. Thường hay đánh nhau nên cũng thường hay bị thương, hay chảy máu, hoặc thường ở trên cổ có một vết thương, hoặc trên đùi có một vết chém, thường xuyên như vậy. Mẹ nhìn thấy đều rất là lo lắng. Trên người lúc nào cũng có vết thương, trở về nhà đầy máu me. Mẹ tôi cảm thấy thật sự không ổn, nếu cứ như vậy có ngày sẽ phải mất cả mạng. Mẹ tôi đã suy nghĩ hết mọi cách, trước tiên phải đưa tôi rời khỏi Thành phố Lan Châu này, trước tiên phải kéo tôi ra khỏi môi trường nơi đây. Nhưng mà mẹ cũng không có cách nào, mẹ cũng biết tôi hay nói đến nghĩa khí.

Đúng lúc tôi có một người bạn cũng đang ở Úc Châu. Mẹ tôi nói cho tôi một ít tiền học phí, bảo tôi đi đến Bắc Kinh học, học xong trở về thì mẹ sẽ cho tôi đi Úc Châu tìm bạn của tôi. Thế là tôi vì điều này mà đã đồng ý. Nhưng tôi đi đến Bắc Kinh căn bản cũng không có học hành gì, đã đem số tiền này tiêu xài hết. Sau khi tiêu xài hết thì tôi bắt đầu lo lắng, đi khắp nơi tìm việc làm thuê. Lúc đó, tôi đã tìm được một công việc, tiền lương một tháng vào khoảng 1.000 tệ. Nhưng vì từ nhỏ tôi đã thích chơi, vả lại còn quen tụ tập bạn bè ăn nhậu, tôi đột nhiên phát hiện tiền lương 1.000 tệ mỗi tháng thì không đủ cho tôi sống, không đủ cho tôi xài. Vào lúc đó tôi có một cách nghĩ thế này: *“Người như tôi thế này có đi học mà không có thành tích, chưa học hết lớp tám, cần kỹ thuật cũng không có kỹ thuật, cần sở trường cũng không có sở trường gì, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, một người giống như tôi nếu như không đi đường ngang ngõ tắt, nếu như không làm những việc thiếu đạo đức thì tôi không thể kiếm được tiền”*. Tôi đi làm thuê một tháng kiếm 1.000 tệ, vậy tôi phải kiếm cho đến khi nào đây? Vào lúc đó tôi có suy nghĩ như vậy. Tôi không biết người khác suy nghĩ như thế nào, chứ tôi thì nghĩ như vậy, cho nên tôi lại đi tiếp xúc với một nhóm bạn. Bởi vì lúc đó thì rất nhiều thanh niên đều có cách nghĩ như vậy. Tôi tuy rằng cái gì cũng không biết, tuy rằng không có học lực gì, nhưng mà tôi lại muốn kiếm thật nhiều tiền. Thầy cô nói: *“Tôi tâm quá xóc nổi không an định”*. Cho nên vào lúc đó lại giao du với những người bạn mà xã hội gọi đó là thành phần tội phạm. Tôi ở cùng với những người bạn đó một thời gian. Họ đều lớn hơn tôi, ba mươi mấy tuổi trở lên. Ở cùng với những người này thì tôi bắt đầu sử dụng những thủ đoạn không chính đáng, kiếm tiền trong

bằng nhóm xã hội đen. Bởi vì vào lúc đó rất nhiều bạn bè đều thích cờ bạc. Tôi ở nơi này kiếm tiền. Họ chơi bài rất lớn, đều có tiền. Khi tôi vừa mới kiếm được món tiền đầu tiên, tôi suy nghĩ: *“Tôi rất cuộc cũng có tiền rồi, rất cuộc cũng không còn ai quan tâm, rất cuộc cũng tự do rồi”*. Đây là giá trị quan Phương Tây.

Tôi ngày trước là như vậy đó, bao gồm cả những người bạn học mà hiện nay tôi giao lưu, rất nhiều người cùng tuổi mà tôi giao lưu họ đều có cách nghĩ như vậy. Giá trị quan của Phương Tây nói đến tự do, nói đến dân chủ, nói đến việc không bị ai quản chế, tôi vào lúc đó là có cách nghĩ như vậy. Tôi rất cuộc cũng không còn bị ai quản nữa, cuối cùng cũng có thể muốn làm gì thì làm, vả lại còn không phải lo lắng về tiền bạc, bởi vì tôi đã bắt đầu có tiền rồi. Tôi lên mạng internet mà không phải kiêng sợ gì cả, muốn chơi trò gì thì chơi. Tôi chơi trò chơi điện tử cũng không tệ. Tôi thường hay đi đến những tiệm internet chơi trò chơi điện tử, là một khách hàng thường xuyên. Không có ai có thể chơi giỏi hơn tôi. Những người trên mạng đều biết đến tôi, tôi thì không biết ai hết, nhưng khi tôi vừa vào mạng thì người ta bắt đầu chào hỏi tôi, đều biết tôi là ai. Vả lại, tôi còn chơi đến trình độ nào vậy? Nhà phát triển trò chơi đó liền vì tôi thường đi đến tiệm internet mà ưu đãi cho tôi, mời tôi đến chơi, không cho ai khác chơi, chỉ để cho tôi chơi, miễn phí khi chơi trò chơi của họ. Vào lúc đó họ đều biết đến tôi, thế là tôi rất ngạo mạn, không xem ai ra gì, mắt tôi cứ ngược lên trời. Tôi không những là không chơi mà còn mắng cho nhà phát triển trò chơi đó một trận: *“Mấy trò chơi miễn phí này tôi không thèm, tôi chỉ muốn chơi mấy trò có tính phí mới được”*. Tôi nói: *“Bạn bao tiệm net này rồi cũng được, bạn bao rồi thì tôi đi về nhà chơi”*. Mỗi lần chơi ở nhà thì tôi cũng rất điên cuồng. Mỗi lần trước khi chơi thì tôi sẽ đi ra siêu thị mua rất nhiều đồ ăn vặt, đủ ăn trong một tuần, dùng xe để kéo về nhà. Dem những đồ ăn mua về chất đầy hết cả tủ lạnh, dùi tủ lạnh vào trong phòng máy vi tính của tôi. Hễ chơi là chơi cả một tuần lễ như vậy, không chợp mắt. Chơi đến khi ngủ gục, đôi mắt thật sự không thể mở lên được nữa. Tôi mà ngủ thì tôi cho tiền người khác để người ta chơi thay tôi.

Khi tôi đang chơi trò chơi, tôi không cho bất kỳ ai gọi điện cho tôi, đặc biệt là ba mẹ của tôi. Nếu gọi điện cho tôi thì tôi đập luôn chiếc điện thoại. Mẹ tôi khi đó dường như mỗi ngày đều điện thoại cho tôi, mỗi ngày gọi thì mỗi ngày tôi đều đập. Số điện thoại mà tôi đập thì tôi cũng không đếm nổi nữa. Mẹ tôi vì muốn liên lạc với tôi mà đã tìm không biết bao nhiêu cách. Gọi điện thì tôi đập điện thoại không nghe, gửi thư thì cũng không hồi âm, viết thư cho tôi thì tôi chưa bao giờ viết trả lời, nhưng mà những lá thư đó hiện tại tôi vẫn đang lưu giữ chúng. Mẹ tôi không biết dùng mạng internet, mẹ biết tôi lên mạng nên cũng học cách lên mạng để gửi e-mail cho tôi. Tôi cũng không trả lời. Sau cùng, hết cách nên mẹ tôi đã phải đón xe đi từ Lan Châu đến Bắc Kinh gặp tôi. Ngay cả gặp mặt mà tôi cũng không gặp.

Đây chính là giá trị quan của Phương Tây mà tôi đã học, “tự tư tự lợi”. Việc kiếm tiền của tôi là quan trọng nhất, việc chơi điện tử của tôi là quan trọng nhất, ba mẹ và người thân trong gia đình thì tôi xếp ở sau cùng hết. Tôi không phải nói những thứ của

Phương Tây thì không có thứ nào tốt, tôi không phải có ý như vậy, nhưng mà tôi bị ảnh hưởng thì đều là như vậy. Vào lúc đó, tôi còn học một số thứ người lớn.

Hiện tại rất nhiều phụ huynh đều đang lo lắng, đó là thanh thiếu niên yêu sớm. Tôi lúc đó cũng vậy. Tôi dắt những người gọi là bạn gái ngày ngày đi mua sắm, ngày ngày đi mua đồ hiệu, dùng những đồ trang điểm đều là nhập khẩu. Những nhãn hiệu đó tôi không thể gọi tên được. Ngày ngày đều ra vào những nơi đắt đỏ như KTV, hộp đêm, sàn nhảy. Ưa thích cuộc sống về đêm là giá trị quan của Phương Tây. Ban đêm tôi không ngủ. Sau khi tôi bước vào cuộc sống như vậy thì tôi cảm thấy chính mình đang trào dục vọng, chính là muốn khoe khoang với người lớn. Các vị hãy xem, các vị có thể làm thì tôi cũng có thể làm, các vị có thể chơi thì tôi cũng có thể chơi. Vào lúc đó, tôi cùng với một số người bạn của tôi đi ra đường vành đai của Bắc Kinh để đua xe tốc độ rất cao, 140 dặm/giờ. Xe nhiều thì vận tốc là 140 dặm/giờ, phải đua nhau vượt mặt các xe khác trong dòng xe di chuyển, đều là những chiếc xe đua đã được độ lại. Sau đó, có lúc cũng đi ra vùng ngoại ô ở Bắc Kinh có nhiều đồi núi quanh co để chơi trò đua xe. Người lớn có thể không hiểu, thanh thiếu niên thì đều hiểu, khi đổ dốc đua xuống núi vận tốc cao mà phải rẽ quẹo thì vẫn không đạp thắng, nằm ngang trên yên xe mà đua. Vận tốc lúc đó nguy hiểm như vậy, đua từ trên núi theo dốc sườn núi xuống dưới, chỉ cần xảy ra trục trặc nhỏ thì có thể sẽ mất mạng, nhẹ nhất cũng là tàn phế. Nhưng lúc đó tôi không hề nghĩ đến điều này, cũng không nghĩ đến ba mẹ tôi, không hề nghĩ đến nếu tôi tàn phế thì phải như thế nào. Tôi có giá trị quan sai lầm đến như vậy, có thể biến đổi tâm mình xấu xí đến như vậy.

Trong “Đệ Tử Quy” có một câu: *“Không sách Thánh, bỏ không xem, che thông minh, hư tâm trí”*, chính là nó có sự ảnh hưởng đối với bạn. Những thứ rác rưởi này sẽ làm bạn bị ô nhiễm, bạn không thể nghe cũng không thể xem, bạn nghe hay bạn xem thì nó sẽ che lấp sự thông minh và trí huệ của bạn. Nó không những che mất sự thông minh trí huệ của bạn mà nó còn che lấp đi lương tâm của một con người.

Vào lúc đó thì tôi là như vậy. Vì thỏa mãn chính mình, thỏa mãn một chút dục vọng ngắn ngủi mà cả mạng sống cũng không màn, chính là như vậy. Tôi không được học “Đệ Tử Quy” nên tôi đã rất hồ đồ. Tôi không biết dục vọng của con người căn bản là không có cách nào làm thỏa mãn được. Người xưa đã nói: *“Dục là vực thẳm”*, căn bản là không có cách nào để lấp đầy. Lúc đó tôi còn làm ra những việc mà hiện tại xem lại bản thân tôi cảm thấy cũng không hiểu nổi những hành vi đó, chính là lúc sáng nay thầy cũng đã nói, tôi lấy tiền để châm thuốc hút.

Vì sao mà tôi lại lấy tiền để châm thuốc hút? Là truyền hình đã dạy tôi. Tôi còn nhớ rất rõ một đoạn phim, có một nam ngôi sao truyền hình lấy tờ tiền để châm thuốc hút. Cảnh phim này đặc biệt ấn tượng rất sâu đối với tôi. Tôi có tiền rồi thì tôi liền nghĩ đến: *“Bạn có thể lấy tiền để đốt thuốc hút thì tôi cũng có thể đốt tiền để châm thuốc hút”*. Anh làm vậy chỉ là đóng phim, tiền anh đốt đó là giả, tôi thì lấy tiền thật. Tôi lấy

bảy tờ tiền loại một trăm Nhân dân tệ, xếp nó giống như hình cái quạt, dùng quạt ga châm lửa đốt. Dùng bảy trăm tệ để châm một điếu thuốc hút, sau đó thì đốt số tiền này cháy cho hết tôi mới cảm thấy vui sướng, mới cảm thấy cuộc đời mình thật sự không uổng phí. Đây chính là tôi đã học giá trị quan của Phương Tây, có tiền chính là đại ca, chỉ tin vào tiền. Vào lúc đó tôi cũng suy nghĩ, mỗi một tuần tôi đều lấy tiền ra châm thuốc hút một lần.

Nhưng cũng chính vào thời gian này tôi lại mắc phải một chứng bệnh lạ. Thật sự tôi không biết phải làm sao, cũng không biết là vào lúc nào tôi đã mắc phải căn bệnh này. Đó là thân thể tôi từ cổ trở xuống thì bắt đầu ngứa, nó ngứa đến mức độ nào vậy? Lúc đứng ở đám đông, giữa ban ngày, có nhiều người thì tôi cắn chặt răng để chịu đựng. Khi trở về nhà, vừa cởi đồ ra thì tay tôi cứ gãi, ngồi gãi như vậy suốt một hai tiếng đồng hồ, cứ gãi cho đến khi chảy máu, da bị trầy xước hết mà cũng không thể hết ngứa được. Dù máu đã chảy nhưng vẫn cứ ngứa. Ngày ngày tôi đều đến bệnh viện, là Bệnh viện Bắc Kinh. Bệnh viện này nói một kiểu, bệnh viện kia nói một kiểu. Tôi hỏi bác sĩ bệnh của tôi là gì, bác sĩ nói họ cũng không biết, chỉ biết kê toa thuốc cho tôi uống. Thuốc uống, thuốc bôi, thuốc tắm, thuốc gì cũng thử hết, nhưng không có cái nào có tác dụng. Họ xem da mà không thể chuẩn đoán được. Da không hề bị lở loét, không bị sưng, cũng không mưng mủ mà cứ ngứa như vậy. Về sau, tôi thấy có ba vị thầy tình hình cũng giống như tôi. Họ cũng thích các hộp đêm, thích KTV, cũng thích loại cuộc sống xa hoa dâm dật. Họ và tôi có căn bệnh giống như nhau, là cứ bị ngứa, gãi chảy cả máu, tróc cả da. Việc này chính là các thầy đã nói, tác dụng lực, phản tác dụng lực. Vào lúc đó tôi không biết, cũng không hiểu là báo ứng. Nó tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Tôi lúc đó thì không hiểu, sau đó thầy đã nói với tôi: “*Nhân sanh vô ngẫu nhiên*”, đời người không có một sự việc gì gọi là ngẫu nhiên cả!

Cũng vào lúc này, mẹ của tôi đã gửi cho tôi một lá thư nói: “*Con trai à! Con hãy về đi, mẹ sẽ tìm cho con một công việc tốt, thu nhập cũng rất cao, công việc cũng rất ổn định*”. Vào đầu năm 2009, tôi đã trở về Lan Châu. Tôi trở về không phải vì lời nhắn của bức thư mà là vì các anh em ở quê nhà đã sáu năm không gặp mặt. Tôi chỉ muốn gặp lại họ, muốn khoe với họ là tôi đã kiếm được tiền.

Về lại Lan Châu đến ngày thứ tư thì mẹ mới biết tôi đã trở về. Mẹ nói: “*Con trai à! Mẹ biết con trở về Lan Châu đã bốn ngày rồi, vì sao con không về gặp mẹ?*”. Bởi vì ba và mẹ của tôi từ lúc tôi còn nhỏ thì đã ly hôn, đã ra ở riêng, cũng đã hai mươi hai năm rồi. Bây giờ tôi đã học “*Đệ Tử Quy*”, không còn cảm thấy hận họ, cũng không trách họ nữa. Ba mẹ tôi đều là người lớn, họ cũng có cái khó khăn của họ, cũng có nỗi khổ, tôi không có quyền cũng không có tư cách gì để can thiệp vào những sự việc này, đó là việc của họ. Nhưng mà tôi vẫn muốn nói một điều, tuy hiện tại tôi không hận ba mẹ tôi, không trách họ, nhưng mà tôi nghĩ sự việc này đã ảnh hưởng, tổn thương đối với tôi và mãi mãi cũng không có cách nào bù đắp được. Cho nên lúc đó tôi mới nghĩ anh em là quan trọng nhất, cùng anh em ngày ngày nhậu nhẹt chơi bởi để tiêu phí bớt

thời gian. Mẹ tôi bảo sao không về gặp bà, vậy dựa vào đâu để đi về gặp bà đây? Điện thoại tôi đã đập bể rồi, không tới một tháng thì đã tiêu xài hết số tiền mang trên người. Sau khi xài hết tiền rồi thì bắt đầu lo lắng. Không có tiền, mẹ tôi lại liên lạc nói: *“Con trai à! Mẹ biết con hết tiền rồi, con về với mẹ đi, mẹ sẽ cho con tiền”*. Kỳ thực, sau đó tôi nói: *“Mẹ à! Tiền đã dùng hết rồi, bây giờ con không còn một đồng nào, tiền đi xe bus cũng không có nữa thì làm sao đây!”*. Mẹ tôi nói: *“Mẹ sẽ đến đón con”*. Vào lúc nghe câu nói này tôi cảm thấy: *“Đến sau cùng người chịu giúp đỡ ta, không có ruộng bỏ ta thì cũng chỉ có cha mẹ mình mà thôi!”*.

Học tốt “Đệ Tử Quy”, làm một người công dân tốt.

Sau đó, tôi được nghe ở bên Trường Trung Ương Đảng có một nữ Giáo sư tên là Lưu Dư Lợi nói văn hóa truyền thống ở trong Tứ Thư Ngũ Kinh có một bộ gọi là Đại Học. Trong bộ Đại Học có một câu: *“Hóa bội nhi nhập giả, diệc bội nhi xuất”*. Tôi cũng không hiểu có ý nghĩa là gì, chưa hề được học qua. Giáo sư Lưu mới nói với tôi ý nghĩa câu này là: *“Tiền của bạn, sự giàu có của bạn, nếu từ những thủ đoạn không chính đáng mà có được thì nhất định cũng sẽ ra đi một cách không chính đáng”*. Khi đó, nghe câu nói này, tôi liền suy nghĩ lại sáu năm qua của tôi quả thật là đúng như vậy, thà là đốt tiền chứ không đem đi làm một việc có ích nào cả. Cuộc sống như vậy của tôi đã trải qua sáu năm tại Bắc Kinh, chưa hề gửi một đồng nào về cho mẹ của tôi mà đem tiền đi đốt. Tôi quên mất đi người mẹ của mình đang ở nhà. Bởi vì trước đây chưa hề được học qua, cho nên vào lúc đó không hiểu. Mẹ tôi nói: *“Mẹ đến đón con, mẹ đến chỗ của con đón con về, sáu năm không gặp nên nhớ con”*. Khi đó, mẹ đã nắm tay tôi (lúc đó là đang ở trên đường, mẹ nắm lấy tay tôi), tôi liền vẫy một cái hát tay của mẹ tôi ra. Vì sao vậy? Bởi vì tôi cảm thấy mẹ tôi làm cho tôi mất mặt. Đây chính là giá trị quan ngay trước của tôi.

Bây giờ tôi cũng thường được xem những tin tức như vậy, con cái được học vào trường đại học danh tiếng, chúng có chút thành tích. Hiện tại, có rất nhiều hiệu trưởng, bao gồm cả thầy cô và phụ huynh đều chỉ biết quan tâm chú trọng đến điểm số, *“học trò này điểm cao, có thành tích, học trường danh tiếng”*. Cha mẹ đã phải chi ra số tiền tích góp cả đời để cho con cái được đi học ở trường danh tiếng, chu cấp cho chúng vào những trường danh tiếng, vào trường đại học rồi thì không còn nhìn thấy chúng nữa. Cha mẹ đều là thất lung buộc bụng, không nở nào tiêu xài tiền bạc vì để chu cấp cho con cái. Nhớ con cái nên gói bánh đem cho chúng, sau khi gói bánh xong vượt qua đoạn đường mấy mươi kilômét, đem bánh đến tận trường học, đưa con đưa mẹ trốn vào một góc cổng trường mà không cho bước vào, vì sợ mẹ làm mình mất mặt. Giới trẻ hiện nay có giá trị quan như vậy. Vẫn như vị thầy sáng nay đã nói: *“Chúng lên đại học, chúng dám kéo mẹ của chúng nắp vào trong cổng trường, đợi đến khi chúng có một gia đình, chúng có bạn gái, chúng cũng sẽ giấu cha mẹ vào trong cổng nhà. Đó là điều bình thường. Chúng có học lực, có điểm số”*. Vào lúc đó tôi không hiểu, tôi liền hát tay mẹ tôi ra xa, tự mình đi.

Mẹ tôi nói: “*Không phải con đang cần tiền hay sao? Được rồi! Mẹ đưa con tiền, nhưng mà có một điều kiện. Mẹ để cho con một cái đĩa VCD, con chỉ cần chịu xem hết cái đĩa này thì mẹ sẽ cho con tiền để trở về lại Bắc Kinh*”. Khi đó tôi nói: “*Được*”. Một cái đĩa thì xem một - hai giờ là xong, tôi chỉ cần cần rảnh chịu đựng một chút là xong. Mẹ tôi liền đưa đĩa cho tôi. Lúc mới bắt đầu thì tôi không có chú tâm để xem, nhưng khi xem được một nửa, nghe một câu nói: “***Vận mệnh của con người có thể thay đổi được***”, tôi liền có phản ứng khi nghe được câu nói này, liền nghĩ đến chính mình.

Tôi nói: “*Tôi ngày hôm nay thật sự là muốn làm gì thì làm, làm gì thì tùy thích, thật sự không bị một ai quản, nhưng vì sao tôi lại không cảm thấy có một chút vui vẻ hạnh phúc nào, một chút cũng không có. Vì sao mà tôi lại khổ đến như vậy*”. Tôi không biết tôi đi được đến ngày hôm nay là vì cái gì, cũng không biết vì sao lại đi đến ngày hôm nay, thật sự là không biết. Tôi đi hỏi mẹ của tôi: “*Mẹ à! Có thật sự là vận mệnh của con người vẫn có thể thay đổi được hay không?*”. Mẹ nói: “*Thật sự có thể thay đổi được, chỉ cần con muốn thay đổi*”. Tôi nói: “*Con muốn thay đổi*”. Mẹ nói: “*Được, con muốn thay đổi thì con hãy xem tiếp đi, trong đĩa tiếp theo sẽ dạy con cách thay đổi như thế nào*”. Tiếp sau đó, cái đĩa này không lấy ra khỏi máy, tôi đã xem liên tục ba ngày ba đêm, cơm cũng không ăn. Chính là cái này: “***Đệ Tử Quy***”.

Sau khi xem xong thì tôi mới hiểu được, thì ra việc mà tôi làm không phải là việc con người làm, thì ra cuộc sống tôi trải qua đó không phải là của con người, thì ra tôi sống đã sai, phương hướng sai rồi. Tôi nói với mẹ của tôi: “***“Đệ Tử Quy” con xem xong rồi, con nhớ được câu đầu tiên: “Cha mẹ gọi trả lời ngay, cha mẹ bảo chớ làm biếng. Mẹ à! Không cần phải nói gì, bắt đầu kể từ hôm nay mẹ nói sao thì con sẽ làm như vậy***”. Mẹ tôi nói: “*Tốt rồi! Con có thái độ như vậy thì dễ dàng rồi*”. Mẹ nói: “*Bây giờ con hãy mặc áo đồng phục vào, cưỡi xe đạp đi đến Viện dưỡng lão để làm thiện nguyện đi con*”. Mẹ nói: “*Không phải là con muốn cải tạo vận mạng hay sao? Con ngày trước không phải là thích được ngồi xe tốt hay sao, bây giờ để cho con cưỡi xe đạp. Con ngày trước không phải là thích hàng hiệu hay sao, bây giờ để cho con mặc đồng phục lao động, cho con đi vào viện dưỡng lão làm thiện nguyện. Con đường này để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy cái dáng vẻ của con hiện nay. Con muốn cải tạo vận mạng thì hãy cúi cái đầu của mình thấp xuống*”. Lúc đó tôi nói với mẹ của tôi: “***“Đệ Tử Quy” tốt, con phải nên học tập, nhưng mà mẹ phải nói đến hiện thực***”. Tôi nói: “*Người hiện tại đều nói về hiện thực, nói thực tế, nói về tiền, nói về lợi, con học “Đệ Tử Quy” thì mẹ cho con được lợi ích gì?*”. Mẹ tôi nói: “*Vậy con muốn cái gì?*”. Tôi nói: “*Rất đơn giản, con học “Đệ Tử Quy” thì mẹ có thể cho con một công việc tốt hay không? Con học “Đệ Tử Quy” thì mẹ có thể đảm bảo con sẽ có thể kiếm tiền được nhiều như lúc ở Bắc Kinh hay không?*”. Mẹ tôi chỉ nói với tôi hai chữ: “*Có thể*”. Nhưng vào lúc đó tôi cũng không hiểu cho lắm, tôi nói: “*Vì sao mẹ lại không giống như người khác, mẹ hãy nhìn xem xung quanh có cha mẹ nào mà lại để cho con cái đi chịu cực chịu khổ như vậy chứ?*”. Đi làm thiện nguyện thì cha mẹ hiện nay đều lo lắng, phải để cho con cái được

đi kiếm tiền. Tôi nói: “*Vì sao mà mẹ lại không giống người ta vậy?*”. Mẹ tôi nói: “*Nếu như con muốn đạt được những thứ mà con muốn thì con phải đi làm việc đó, con nhất định sẽ đạt được*”. Vào lúc đó, thật sự tôi đã đi làm thiện nguyện, nhưng mà vì sao tôi lại đi làm thiện nguyện vậy? Vì từ nhỏ thái độ của tôi đối với ba mẹ đều là trái ngược và đối lập. Tôi vì sao đi làm thiện nguyện? Tôi chính là vì muốn lật đổ cái lý luận đó của mẹ tôi. Trong mắt tôi thì “*Đệ Tử Quy*” là lạc hậu, vô ích, mê tín. Bây giờ là thời đại gì rồi mà mẹ muốn con học cái này, tôi chính là muốn lật đổ cái lý luận đó đi. Tôi không tin, căn bản là tôi không nghĩ “*Đệ Tử Quy*” có thể đem lại được cái gì đó cho tôi, cho nên vào lúc đó tôi thật sự đã đi đến Viện dưỡng lão. Tôi nói: “*Con đi làm thiện nguyện, sau khi làm xong mà mẹ nói cái này không tính thì lý luận của mẹ là bỏ đi. Mẹ cũng mất hy vọng rồi*”. Tôi lúc đó là suy nghĩ như vậy. Cho nên lúc đó tôi thật sự đã đi Viện dưỡng lão. Lúc đó tôi chạy chiếc xe đạp đi đến Viện dưỡng lão, đầu không dám ngược lên vì xấu hổ, nhưng hiện tại thì tôi làm thiện nguyện mà không cảm thấy xấu hổ. Đi đến Viện dưỡng lão thì mọi người đều biết, ở Viện dưỡng lão đều là người lớn tuổi như ông nội bà nội. Rất nhiều việc bản thân tôi không biết làm, nhưng khi vừa bước vào trong Viện dưỡng lão thì tôi liền nhớ lại một câu trong “*Đệ Tử Quy*”: “*Mình có tài chớ dùng riêng, người có tài không chỉ trích*”. Bản thân tôi tự hiểu là nếu bạn có năng lực thì tận hết năng lực của mình đi giúp đỡ người khác, thì bạn sẽ được những điều mà mình không nghĩ đến. Cho nên khi nhìn thấy việc gì có thể làm thì tôi làm, “*mình có tài chớ dùng riêng*”. Tôi chỉ thấy đổ rác, đi đổ nước dơ, bung gạch là tôi có thể làm. Thế là khi đến Viện dưỡng lão thì những công việc này tôi phụ trách hết, mấy trăm ông nội bà nội chỉ cần một người như tôi làm những công việc đó. Bởi vì từ nhỏ là nhờ ông bà nuôi tôi lớn, cho nên tôi có tình cảm rất sâu với ông bà nội. Khi tôi được mười mấy tuổi thì ông bà nội đều qua đời, tôi rất là nhớ họ. Nhưng khi tôi vào làm việc trong Viện dưỡng lão thì những ông bà này đối xử với tôi cũng giống như ông bà nội vậy, cảm giác của tôi thì giống như vậy, cảm thấy rất là lạ. Cảm giác đó đã nhiều năm tôi chưa được trải qua, chính là sức mạnh này mà đã giữ được tôi lại làm xong được một tháng thiện nguyện đầu tiên.

Khi làm được một tháng thì đột nhiên có người đến tìm tôi. Đến tìm tôi để làm gì? Là cho tôi việc làm. Người đó nói: “*Hồ Ân à! Cậu hãy đến công ty tôi đi, chúng tôi sẽ bỏ tiền ra để cho cậu học kỹ thuật. Sau khi học xong thì sẽ tuyển dụng cậu làm một chức vụ gì đó ở trong công ty*”. Khi đó tôi không tin cho lắm, căn bản là không nghĩ đến, nên tôi cũng không tin là ở trên thế gian này lại còn sự việc như thế. Tôi liền đi hỏi mẹ của tôi: “*Mẹ à! Hôm nay có một việc như vậy đối với con*”. Bởi vì kể từ khi tôi bắt đầu học “*Đệ Tử Quy*” thì mẹ tôi ngay cả công việc cũng nghỉ, dùng toàn bộ thời gian để lo cho tôi, sợ tôi sẽ xảy ra việc. Tôi hỏi mẹ tôi: “*Mẹ à! Có một công việc như vậy con phải làm sao đây?*”. Mẹ tôi nói: “*Vậy con nghĩ thế nào?*”. Tôi nói: “*Con không đi*”. Bởi vì căn bản là tôi không tin. Tôi nói: “*Hay là mẹ bảo cậu của con đi đi, cậu của con đang không có việc làm, hãy để cậu đi làm đi*”. Đúng lúc đó để tôi xem thử xem có sự việc này thật hay không. Cậu của tôi đi được một tháng sau thì thật sự đã được đi làm, cũng thật sự

đã nhận được tiền lương. Tôi vào lúc đó đột nhiên phát hiện, đã hai mươi hai tuổi tôi mới làm được một việc tốt là cho cậu một công việc. Cậu của tôi đã rơi nước mắt mà nói với tôi: “*Cậu không ngờ rằng, ngày nay còn có thể nhờ vào phước phần của con*”. Đây là lần đầu tiên.

Tiếp theo, tôi nghĩ cũng chưa hề nghĩ qua có một công việc tốt đã đến với tôi. Tôi nằm mơ cũng không hề nghĩ qua có một công việc lương cao đến như vậy đến với tôi. Tôi nghĩ mãi cũng không thông, đã đi hỏi các chú các dì là những người Chủ tịch Hội đồng quản trị đó: “*Thưa Dì, bên ngoài có nhiều sinh viên tốt nghiệp đại học như vậy chưa tìm được việc làm, vậy vì sao mà dì lại đến tìm một người giống như con?*”. Những người đó đã nói với tôi: “*Thứ nhất là mẹ của cậu là một người ngay thẳng thật thà, là một người có đạo đức tốt*”. Tôi tin điều này. Mẹ tôi thật sự là một người ngay từ nhỏ ở trong mắt của tôi thích giúp đỡ người khác. Nhưng mà lúc trước thì tôi chưa hiểu, tôi cảm thấy thật là ngốc, bao gồm cả những người bạn xung quanh bà. Ba tôi cũng thường hay nói: “*Vì sao lại thích lo mấy chuyện bao đồng như vậy*”, nói mẹ vì sao lại thích việc giúp đỡ người khác như vậy, nhưng mà hiện tại thì tôi mới biết. Tôi vì sao có thể học “*Đệ Tử Quy*”? Hoàn toàn là nhờ phước phần mà mẹ tôi đã tu được. Họ nói: “*Thứ nhất, mẹ cậu làm một con người đoan chánh có đạo đức. Thứ hai, rất nhiều bạn bè chúng tôi ở nơi đây đã quan sát cậu được một thời gian*”. Bởi vì con cái của những ông bà ở trong Viện dưỡng lão này là các dì các chú đều là những người thật sự thành công, đều là những doanh nghiệp lớn, là những người rất thành công. Những người ông người bà này đã nói với con cái của họ: “*Viện dưỡng lão có một người bạn nhỏ rất đặc biệt, làm thiện nguyện rất tốt, các con hãy mau đến đây cho cậu ấy được đến công ty làm việc đi. Cậu bạn này rất là tốt!*”. Cho nên những người này đã đến Viện dưỡng lão và bắt đầu quan sát tôi. Họ nói: “*Họ ở Viện dưỡng lão đã quan sát tôi một khoảng thời gian dài. Chúng tôi phát hiện cậu ở nơi đây làm thiện nguyện, một đồng tiền cũng không lấy, lại làm những công việc bản nhất, mệt nhất, khổ nhất. Làm tình nguyện mà cậu cũng có thể làm được đến như vậy, vậy thì làm công việc có hưởng lương nhất định sẽ không cần phải nói nữa rồi. Chúng tôi không tìm cậu thì tìm ai bây giờ!*”. Người ta đã nói một câu như vậy tôi mới hiểu, thì ra tôi làm một người tốt cũng có thể kiếm được tiền, cũng có thể tìm được một công việc tốt.

Tôi hai mươi hai năm qua đã sống một cách vô ích, tôi không biết cuộc đời vẫn còn có một con đường quang minh như vậy để cho tôi đi, tôi thật sự là không biết. Điều khiến tôi không ngờ đến là gì vậy? Chính là khi công việc này đến tìm tôi (thông tin gì tôi cũng không biết), đã truyền đến tai của những ông và bà trong Viện dưỡng lão. Những ông bà trong Viện dưỡng lão đã lấy tiền để dành của mình đem tặng cho mẹ của tôi, tặng tiền cho tôi. Tôi lúc đó không biết nên khóc hay nên cười. Tôi lúc đó thật sự là dở khóc dở cười, trong lòng tôi cảm thấy khó chịu, ngọt ngọt đến phát hoảng. Tôi nói: “*Tôi đã ra sức nhiều như vậy, hy sinh nhiều như vậy, hao tâm tổn sức rất nhiều chỉ để đạt được những thứ mà mình muốn, nhưng thì ra lại đơn giản như vậy*”. Tôi nói: “*Năm*

nay tôi sống đã hai mươi hai tuổi mà một đạo lý đơn giản như vậy đến bây giờ mới biết”. Tôi sống vô ích hai mươi hai năm rồi. Nhưng mẹ của tôi rất có trí tuệ, biết vào lúc này không thể để cho tôi bị ảnh hưởng. Cho tiền, tìm việc làm và cả việc giới thiệu cho tôi rất nhiều đối tượng, toàn bộ đều bị mẹ tôi cự tuyệt không tiếp nhận. Lúc đó tôi cũng hiểu được, nhưng khi hiểu được thì ra tiền không phải là quan trọng nhất, thì ra có rất nhiều thứ tiền không thể nào mua được.

Lúc tôi làm thiện nguyện ở Viện dưỡng lão thì những ông bà ở đó mỗi ngày khi trở về nhà đều đem cho tôi một ít hạt dưa, đựng cho tôi một ít đậu phộng, hoặc là một trái táo, từ nhà đem tới, bỏ ở trong túi của mình. Khi vừa bước vào trong cửa Viện dưỡng lão thì liền hỏi mẹ tôi: *“Tiểu Lô à! Hôm nay cháu của tôi đã đến hay chưa? Tôi có đem cho nó một ít đậu phộng, một ít kẹo”*. Mẹ tôi họ Lô, là “Lôi” trong từ “lôi phong”. Thật vậy! Tôi có thể nói là trước đây cao lương mỹ vị gì tôi cũng đều đã ăn qua rồi, những thứ như vậy tôi gặp nhiều rồi, nhưng những thứ mà các ông các bà đem đến này tuy rằng không đáng mấy đồng tiền, trong mắt người khác có thể cũng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng những thứ này ở trong lòng tôi thì vô giá. Tôi lần đầu tiên cảm thấy được người khác tôn trọng, là cảm giác gì vậy? Tôi ngày trước không phải suy nghĩ như vậy, tôi ngày trước cứ nói mình có tiền thì người ta mới xem trọng mình. Tôi sai rồi, tôi chính là kẻ nghèo kiết xác. Cuối chiếc xe đạp cũ, mặc quần áo lao động mà những người ông người bà đã đối đãi với tôi như vậy. Tôi bẽ ngoài đi làm là như vậy, đó là người ta cho tiền lương, tôi muốn đi thì đi, không muốn đi thì không đi.

Tôi làm thiện nguyện ở Viện dưỡng lão được bốn tháng, mỗi ngày tôi làm những việc dơ nhất, mệt nhất, khổ cực nhất, vả lại có lúc tôi còn đóng góp tiền vào nữa, tôi cũng chưa hề đi trễ một ngày nào. Vì sao vậy? Vì trong lòng cảm thấy rất thiết thực. Tôi vào lúc đó mới hiểu được thế nào gọi là vui sướng.

Từ khi bắt đầu thực hiện “Đệ Tử Quy” thì ban ngày đi làm thiện nguyện, buổi chiều sáu giờ trở về nhà nói chuyện với mẹ của tôi. Tôi ngày trước đối với mẹ của mình; hiện tại có rất nhiều thanh niên giống như tôi, có một khoảng cách không thể nói chuyện đối với cha mẹ. Tôi cũng như vậy. Nhưng mà sau khi tôi học xong “Đệ Tử Quy”, cứ sáu giờ chiều mỗi ngày trở về nhà, một mạch nói chuyện với mẹ. Người Đông Bắc thì gọi là tán gẫu, mỗi ngày đều nói chuyện đến một - hai giờ khuya, suốt bốn tháng mỗi ngày đều như vậy. Tôi hỏi mẹ của tôi: *“Mẹ à! Vì sao mà mẹ không bỏ mặc con? Mẹ vì sao mà cho con học “Đệ Tử Quy”, vì sao mẹ lại tin là con có thể quay đầu vậy?”*. Tôi nói: *“Bạn bè ở bên cạnh con, cha mẹ họ đã không còn quản được họ nữa, có người thì mới vừa ra tù, có người thì mới vừa vào tù, có người thì bây giờ vẫn còn nằm trên giường bệnh, có người thì bị bắn chết khi mới mười chín tuổi, vì sao mà mẹ không bỏ mặc con đi?”*. Mẹ của tôi đã nói với tôi: *“Con trai à! Mẹ có một niềm tin rất kiên định đó là con nhất định có thể quay đầu, nhưng mà điều khiến mẹ không dám tin nhất đó là chỉ trong ba ngày ngắn ngủi”*. Mẹ tôi quy định cho tôi, mẹ nói: *“Con trai à! Mẹ quy định cho con sớm nhất cũng là trước năm con ba mươi tuổi thì phải quay đầu, sớm nhất*

là ba mươi tuổi”. Tôi nói: “Vậy thì nếu lúc con ba mươi tuổi mà con cũng không có thay đổi thì phải làm sao”. Mẹ nói: “Vậy thì bốn mươi tuổi vậy”. Tôi nói: “Bốn mươi tuổi mà con vẫn chưa quay đầu vậy thì sao?”. Mẹ tôi nói: “Vậy thì đợi đến năm mươi tuổi thôi”. Tôi nói: “Thưa mẹ! Đợi đến khi con được năm mươi tuổi thì mẹ đã già lắm rồi!”. Mẹ tôi nói: “Chỉ cần con còn sống thì mẹ sẽ không bỏ mặc con đâu!”. Khi đó, nghe xong câu nói này thì tôi quỳ xuống trước mặt mẹ nói: “Khi xưa con bất hiếu với mẹ như vậy, ra đường sao xe không tông chết đi cho rồi. Con thật sự là không có mặt mũi nào sống trên đời này nữa, vậy mà con còn ở bên ngoài nói nghĩa khí với người ta”.

Trên “Hiếu Kinh” đã nói: *“Bất ái kỳ thân nhi ái tha nhân giả, vị chi bội đức”*, bạn ngay cả cha mẹ mình mà còn không thương, người sinh ra bạn, nuôi nấng bạn mà bạn còn không thương thì bạn có thể thương ai chứ, bạn có thể đối xử tốt với ai chứ. Bạn tốt với người khác, bạn yêu thương người khác đó đều là giả. Tôi nói, ngay cả mẹ của tôi mà tôi cũng không thương.

Mọi người đều nhìn thấy trên màn ảnh cũng có chiếu hình con dê quỳ bú sữa. Con dê khi nó bú sữa thì đều quỳ xuống để bú. Đó là dê, là súc sanh. Dê còn làm được mà ngày nay tôi làm không được. Tôi thì cứ ở bên ngoài nói nghĩa khí, làm như vậy thì có ích gì chứ. Tôi nói: *“Mẹ à! Con chưa học “Đệ Tử Quy”, con ngay cả ngày sinh nhật của mẹ là ngày nào con cũng không biết”*. Thật sự vậy! Tôi không biết khi mẹ tôi mang thai tôi ngủ cũng không tròn giấc do sợ chèn ép phải tôi, không thể ngủ được một giấc yên ổn. Đợi cho đến ngày sinh ra tôi, đau đớn như vậy, khổ sở đến như vậy.

Ngày trước vào sinh nhật thì tôi làm cái gì? Hễ đến ngày sinh nhật tôi thì tôi ăn nhậu chơi bời, đua xe, đi hộp đêm. Tôi nói: *“Mẹ ơi! Kể từ hôm nay bắt đầu đến sinh nhật con cũng không cần bánh sinh nhật, con cũng không cần mời bạn bè, con cũng không cần tiệc tùng gì cả. Đến sinh nhật của con thì con sẽ lạy mẹ, cảm tạ mẹ hai mươi hai năm sinh thành nuôi dưỡng. Đó là sinh nhật của con. Còn sinh nhật của mẹ thì con sẽ đi lạy bà ngoại, cảm tạ bà ngoại đã sinh ra người mẹ tốt cho con”*. Tắm chân tình, cảm kích của tôi đối với mẹ thật sự không có lời nào để biểu đạt được. Thầy nói rất đúng, tôi có tội, tôi là một tội nhân. Công ơn của cha mẹ đối với tôi thì việc lạy tạ và rửa chân có là gì đâu, chẳng đáng là gì cả. Tôi đã làm khổ mẹ tôi hai mươi hai năm rồi, đến ngày hôm nay mới biết lạy tạ, tôi có lỗi rất nhiều.

Bởi vì hiện tại tôi làm thiện nguyện, thường xuyên không thể trở về nhà, đi ra ngoài đã hơn nửa năm rồi. Ba tôi lần này đã mời cả nhà chúng tôi cùng ăn bữa cơm đoàn viên. Đến ngày hẹn ăn cơm hôm ấy rất có thành ý, một ngày mà gọi đến mấy mươi cuộc điện thoại, gọi liên tục từ sáng đến tối. Buổi sáng là bắt đầu gọi: *“Con và mẹ đã chuẩn bị chưa, dự tính khi nào bắt đầu đi?”*. Mãi cho đến buổi chiều lại hỏi tiếp: *“Con và mẹ đã đến chưa, mọi người đã đi tới đâu rồi?”*. Ba tôi đứng đợi tại sảnh của nhà hàng, đợi đến khi tôi và mẹ bước vào, nhiều người như vậy trong nhà hàng cũng không

để ý mà khóc. Ba tôi đã năm mươi tuổi, nói với mẹ tôi: *“Anh thật sự không thể nghĩ là dựa vào chính em còn có thể cứu được con trai của chúng ta, chúng ta từ nay về sau sẽ không ly hôn nữa”*.

Tôi không biết người khác xem “Đệ Tử Quy” như thế nào, nhưng tôi thật sự không ngờ là “Đệ Tử Quy” còn có thể cho tôi được một gia đình hoàn chỉnh. Lúc trước tôi có một suy nghĩ, tôi không thể nào đi giúp đỡ người khác không công được. Tôi muốn đi giúp đỡ, tôi muốn đi làm việc tốt, tôi muốn đi làm việc thiện, tôi không phải là kẻ ngốc rồ hay sao, không phải là tôi đã bị thiệt thòi rồi hay sao. *“Minh có tài chớ dùng riêng, người có tài không chỉ trích”*. Tôi dùng chính là câu nói này, tôi đổi lại chính là những thứ này, tôi cảm thấy không thiệt thòi chút nào.

Mẹ tôi đã hỏi tôi: *“Con thấy “Đệ Tử Quy” như thế nào?”*. Tôi nói: *“Thật sự là con đã xem thường nó”*. Tôi chỉ mới sử dụng có vài từ, khám phá chỉ mới là một góc của tảng băng trôi, chỉ bằng sợi lông trên mình con trâu. Mẹ tôi liền nói với tôi: *“Hôm nay vận mạng của con thật sự là đã thay đổi rồi, con có thừa nhận điều này hay không?”*. Tôi nói: *“Điều này là thật sự! Con trước kia là một người không ưa thích việc học tập, bây giờ thì con ưa thích việc học tập. Con đã từng là một học sinh bị mười ba ngôi trường đuổi học, nhưng hiện tại thì con đi đến đâu người ta cũng gọi con là thầy, con rất hổ thẹn. Con thật sự là làm rất tệ, nhưng mà vận mạng của con thật sự là đã thay đổi rồi. Con hiện nay tối thiểu nhất thì cũng là không còn nguy hiểm cho xã hội nữa”*. Tôi đã nói: *“Mẹ à! Thật sự là vậy, số mạng của con thật sự là đã thay đổi rồi”*. Mẹ tôi đã nói với tôi: *“Con trai à! Số mạng của con đã thay đổi do một nguyên nhân quan trọng nhất, chính là thầy đã nói cái hạt giống đó, con có biết là nó ở đâu hay không?”*. Tôi nói: *“Việc này con thật sự là không biết”*. Mẹ tôi nói với tôi: ***“Con hãy xem cái chữ “mạng” ở trong từ “vận mạng” này xem. Phía trên là một chữ “nhân”, chính giữa là một đường hoành ngang, phía dưới là một chữ “khẩu” trong chữ “khẩu đầu”, có nghĩa là con người chỉ cần cúi đầu, chỉ cần chịu nhận sai thì vận mạng liền thay đổi”***. Tôi bây giờ mới biết vì sao mà mẹ lại không giống như những người khác, vì sao ngay từ đầu khiến tôi phải cúi đầu, thật sự là có trí huệ.

Người xưa của chúng ta đã sáng tạo ra một chữ mà bên trong chứa đựng đạo lý sâu sắc đến như vậy. Tôi ngày trước rất xem thường Lão tổ tông, nhưng hiện tại thì cảm thấy chúng ta có Lão tổ tông như vậy, có những bậc cổ Thánh tiên Hiền như vậy thật kiêu hãnh, tự hào.

Sau cùng cũng là một điểm tương đối quan trọng. Trên “Đệ Tử Quy” cũng có nói: *“Gần người nhân, tốt vô hạn, đức tiến dân, lỗi ngày giảm”*. Tôi bây giờ đã học “Đệ Tử Quy” rồi, đã sửa đổi rồi, rất nhiều trường bối ở bên cạnh tôi cũng đều có thể cảm nhận được, đều là những người minh tinh điện ảnh, người chủ trì của Đài truyền hình Trung ương, giáo sư, tiến sĩ, chủ doanh nghiệp, nhà thư pháp, họa sĩ. Theo bên cạnh những người này tôi có thể học được nhiều điều tốt đẹp, thật sự là có thể giúp cho tôi tăng

trưởng đức hạnh, hiếu thuận cha mẹ. Việc này có ý nghĩa gì? Việc này chính là tôi ngày trước đã báo cáo với mọi người rồi, đây chính là “cảm chiêu”. Bạn có thể nói đó là “mê tín” hay không? Có thể nào nói là “mê tín” được không?

Tôi lúc trước không hiểu. Các vị cũng biết những người xung quanh tôi là những người như thế nào, đều là thành phần tội phạm, kẻ giết người, kẻ lừa gạt, trộm cướp, đều là thành phần xấu, toàn bộ đều là căn bã của xã hội, nguyên nhân chính là ở chỗ này. Vì sao hoàn cảnh của bạn xấu, vì sao mà bạn bè của bạn xấu, vì sao bạn cứ cảm thấy người khác có lỗi với bạn? Rất đơn giản, chính là bởi vì tâm của bạn có vấn đề. Bản thân tôi sửa đổi rồi, có thể thay đổi bạn bè khác, có thể đổi thành những người có đức hạnh, có học vấn, cho nên không hề giả, không phải là mê tín và cũng không phải là lạc hậu. Cho nên, hy vọng mọi người nhất định phải có lòng tin đối với “Đệ Tử Quy”.

Sau cùng, cũng là tôi hay nói về việc tự do, không bị một ai quản. Thầy của tôi đã tải từ trên mạng internet một số tài liệu nói về một số tác hại của máy vi tính đối với sức khỏe của chúng ta. Tổng cộng có hơn hai mươi điều vì chơi máy vi tính mà bị bệnh. Tất cả tôi đều có, không thiếu một điều nào. Bây giờ tôi đi tìm ai? Ở đây do rất nhiều nên tôi chỉ nói sơ qua thôi. Con mắt của tôi bị chứng cận thị và lòa. Tôi ngay cả hàng khán giả đầu tiên ở đây mà còn nhìn không thấy rõ. Mẹ tôi đã làm cho tôi một cái mắt kính, tôi không thích đeo kính. Đầu óc của tôi, sức ghi nhớ của tôi cũng sút giảm một cách nghiêm trọng. Lời vừa nói qua là quên ngay, việc vừa làm thì lại quên. Tôi hiện tại làm công việc gì thì sức chú ý không thể tập trung được, rất là khổ sở. Người chưa bước đến bước đường này của tôi thì thật sự không thể hiểu được tôi hiện nay đau khổ như thế nào, làm việc gì cũng không xong nổi. Bác sĩ cũng đã kiểm tra cho tôi rồi, nói tôi hiện tại có vấn đề về đốt sống cổ và đốt sống lưng. Tôi mới hai mươi hai tuổi, cả người đều là mấy căn bệnh này. Thầy Trung y đã bắt mạch cho tôi, kiểm tra sức khỏe, nói tôi hiện tại tuổi còn trẻ - mới hai mươi hai tuổi mà sức khỏe còn không bằng một người sáu mươi. Tôi có lúc đứng cũng không đứng được, giống như bây giờ tôi báo cáo với mọi người như vậy thì trong người tôi cũng cảm thấy rất khó chịu, đau nhức rồi. Có những lúc báo cáo với mọi người mà thường không thể ngồi được, tôi xin các vị trưởng bối, các vị lãnh đạo niệm tình lượng thứ cho. Cho nên, tôi rất hy vọng những người thanh niên giống như tôi không nên tiếp tục đi con đường vòng giống như tôi. Tôi hiện nay rất là hối hận rồi, nhưng mà hối hận cũng không có tác dụng gì.

Sau cùng, cũng là tôi tùy tiện viết ra vài câu, là thầy của tôi đã cho tôi tổng kết vài câu đối với “Đệ Tử Quy”. Tôi cũng không phải là học cho tốt lắm, tôi chỉ là viết ra vài câu ở trong lòng của mình. **“Đệ Tử Quy” đã giúp tìm được mục tiêu của đời người, đó là hiếu thuận cha mẹ, công hiến cho đất nước. “Đệ Tử Quy” khiến tôi hiểu được giá trị của đời người.** Tôi ngày trước suy nghĩ, dù phương hướng cuộc đời là gì, dù mục tiêu là gì thì tôi cũng mặc kệ. Đồng bào của tôi, đồng bào ở xung quanh bạn chính là vì bởi có bạn mà người ta sống được khỏe mạnh hơn, chính nhờ có bạn mà người ta sống được hạnh phúc hơn, chính nhờ có bạn mà người ta sống được an vui hơn thì đây

chính là giá trị của đời người. Tôi bây giờ mới hiểu được “Đệ Tử Quy” khiến cho tôi có được cuộc sống hạnh phúc. Tôi hiện nay có thể làm thiện nguyện, tôi cảm thấy rất là hạnh phúc. **Chỉ cần chúng ta còn có những ngày tháng hạn hẹp để sống, vì đất nước, vì nhân dân, vì đại chúng có thể làm ra những sự giúp đỡ có ý nghĩa thì Hồ Bản tôi đời này không hối tiếc.** Bởi vì đây là điều mà ba mẹ tôi muốn tôi làm, vả lại gần đây nhất tôi cũng được xem thấy một số báo cáo khiến người ta không khỏi xót xa, lòng người hoang mang lo sợ. Những tin tức này cũng là một thủ đoạn lừa gạt mới nhất. Tôi thường ở trên bục giảng đem những sự việc này công bố cho mọi người nghe, để mọi người lấy đó làm cảnh giác.

Sự việc là như thế này.

Có một nữ sinh viên đi đến tiệm internet lên mạng đã bị một nam sinh lừa gạt đến khách sạn, thuê một phòng nghỉ, cho cô uống một ly Coca. Cô hôn mê bất tỉnh. Đến sáng ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy thì cô nữ sinh này đã bị ngâm ở trong bồn tắm, xung quanh đều là nước đá. Cô bị ngâm ở trong bồn tắm, bên cạnh có để một tờ giấy viết: *“Hãy mau gọi 120 cấp cứu, nếu không cô sẽ chết”*. Cô liền gọi cấp cứu, nói tình trạng của mình với bác sĩ. Bác sĩ nói: *“Cô hãy mau kiểm tra sau lưng của mình”*. Cô kiểm tra sau lưng và phát hiện sau lưng mình có hai vết cắt. Người nam đó đã cắt và lấy đi hai quả thận của cô. Lấy đi để làm gì vậy? Lấy đi để bán lấy tiền. Người nam này có học, có kiến thức về y học, nhưng anh ta không có đạo đức. Anh ta đem năng lực khả năng của mình ra, đem kỹ thuật của mình ra, anh ta biết nếu lấy quả thận đi mà ngâm người ở trong bồn nước đá thì sẽ không chết ngay được. Anh ta có kiến thức về việc này, anh ta đã học qua rồi, nhưng anh ta lại tán tận lương tâm đến như vậy, điên cuồng mất trí như vậy, đem bản lĩnh của mình để đi hại người khác, đi ăn cắp thận của người ta để bán lấy tiền. Sau cùng người con gái này được 120 đưa đến bệnh viện cấp cứu, đợi người ta hiến thận. Sau cùng, do không có người hiến tặng nên cô gái này đã chết.

Tôi học “Đệ Tử Quy” rồi, giờ xem tin tức này, tôi vừa xem xong thì trong đầu tôi liền nghĩ ngay đến một câu trong “Đệ Tử Quy”: *“Nơi ồn náo chớ đến gần, việc không đáng quyết chớ hỏi”*. Cô sinh viên này ngày trước cái gì cũng không có biết, chỉ cần biết một câu nói này thôi thì hiện nay mạng sống của cô vẫn sẽ còn. “Đệ Tử Quy” có thể cứu được mạng, bạn nói nó là lạc hậu sao? Mạng internet, sàn nhảy đó đều là những nơi ồn náo, thầy đã nói đây là cảm chiêu, nếu là người có tư tưởng như vậy, trong tâm có vấn đề, họ sẽ ở nơi đó. Cho nên bạn bước vào trong sàn nhảy, bước vào những nơi ồn náo, thì bạn không thể cảm thấy tốt hơn được, khẳng định là bạn sẽ phải gặp tai họa. Rất là có đạo lý, không mê tín một chút nào. Cho nên, nếu mọi người không được sự giáo dục này thì mỗi người chúng ta đều rất nguy hiểm, ai cũng không tránh khỏi. Cảnh sát không đến tìm bạn, nhưng sự phản tác dụng và báo ứng, quy luật tự nhiên thì không một ai có thể tránh khỏi. Bạn có thể nói: *“Tốt, tôi sẽ không ngu ngốc như vậy, tôi sẽ không bị mắc lừa như vậy đâu”*, nhưng mà bạn có thể bảo đảm người thân của mình,

anh chị em của mình sẽ không gặp phải những sự việc như vậy hay không? Ai cũng không tránh khỏi được.

Tôi vừa mới học “Đệ Tử Quy” cũng đã được một năm, học cũng không mấy tốt cho lắm, thực hành cũng không được tốt. Nội dung báo cáo của tôi vừa rồi khẳng định có một số chỗ nói chưa được thấu đáo, chưa đủ, cũng mong các vị lãnh đạo, các vị trưởng bối vui lòng niệm tình chỉ bảo. Cảm ơn mọi người!

Một người chết vì mạng internet

Gần đây có thông tin về một người tên là Vương Cương vì nghiện Internet mà sắp mất tính mạng làm cho cư dân mạng rất quan tâm. Người này đến từ Thiên Môn Hồ Bắc, đã bị chìm đắm vào các trò chơi điện tử trên mạng. Mười năm trước bỏ mẹ ra đi mà không nói một lời nào. Người thanh niên này chỉ mới ba mươi tuổi, bây giờ chỉ có thể nằm ở trên giường bệnh, phải thở bằng bình ôxy, thở rất yếu ớt, lâu lâu lại run lên cầm cập. Đây là chứng bệnh lao phổi thứ phát. Hai lá phổi đã bị hoại tử, bệnh tình rất nghiêm trọng, có thể sẽ mất mạng bất cứ lúc nào. Bệnh viện cũng đã thông báo về tình trạng nguy hiểm của bệnh nhân.

Nói đến con trai Vương Cương của mình, người cha hết sức đau lòng. Ông nói: “Vương Cương ngày trước là niềm tự hào của ông, hiểu chuyện, khôn khéo lanh lợi, nhưng kể từ sau khi nó lên học lớp mười thì bắt đầu nghiện chơi trò chơi trên điện tử. Lên đại học thì lại càng nghiện hơn, chìm đắm vào trong trò chơi trên mạng, thường xuyên trốn học. Sau cùng cũng không thể tốt nghiệp được đại học, đành trở về lại quê nhà. Ngày 28 tháng 08 năm 2001, Vương Cương sau khi gọi cuộc điện thoại sau cùng cho mẹ của mình thì bật vô âm tín. Đến 08 tháng 05 năm sau, cha mẹ đột nhiên nhìn thấy được đứa con mà mình ngày nhớ đêm mong trong tình trạng thần trí mơ hồ, bệnh tình nguy kịch”.

Thì ra Vương Cương rời khỏi nhà trong mười năm nay dường như là ăn ở trong tiệm internet, dựa vào trò chơi trên mạng mà sống qua ngày. Vào năm 2010, lúc cậu ta huy hoàng nhất, cùng lúc vận hành hơn hai mươi tài khoản trò chơi, mỗi ngày có thu nhập hơn 2000 tệ, nhưng mà cuộc sống như vậy thì lại hủy hoại triệt để sức khỏe của cậu.

Đây là bệnh lao thời kỳ cuối, toàn bộ phần phổi của bệnh nhân bây giờ đã teo lại như quả mướp. Bệnh viện Vũ Hán nói phải thay phổi, chi phí thay phổi khoảng 320.000 tệ.

Tôi hiện giờ từ tận đáy lòng cảm tạ mẹ của tôi. Vừa lúc này, cái cúi đầu đó càng cúi thì lòng tôi càng cảm thấy thiết thực. Thật vậy! Tôi rất vui sướng, tôi bây giờ vẫn còn một người mẹ để cho tôi nhận lỗi. Bây giờ tôi giặt đồ cho mẹ tôi mà tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Đó là tôi đã học “Đệ Tử Quy”. Tôi giặt đồ cho mẹ, mẹ tôi không để cho tôi giặt. Tôi nói: “Con cảm thấy vui từ tận đáy lòng, con giặt đồ cho mẹ thật sự là con

cảm thấy rất hạnh phúc”. Vì sao vậy? Vì con vẫn còn có mẹ, vẫn còn có một người mẹ như vậy, và con có thể làm. Sau khi tôi xem xong cái đĩa đó, sau khi xem đến ngày thứ ba tôi trở về và giặt cho ba tôi một bộ đồ. Đừng nói là các vị đang ngồi ở đây, tôi sau khi giặt đồ cho ba tôi xong thì ba tôi không tin nổi. Ngày hôm sau, ba tôi thức dậy đi khắp nhà tìm mẹ của tôi, hỏi tôi có phải là mẹ đã trở về rồi không? Tôi nói: *“Mẹ vẫn chưa trở về”*. Ba liền nói: *“Vậy thì bộ đồ đó ai giặt?”*. Tôi nói: *“Là con đã giặt đó”*. Ba tôi không tin, ông nói: *“Ta thà tin là ma quỷ đã giặt chứ không thể tin là con đã giặt đó”*. Tôi ở trong con mắt của ba tôi là như vậy, và cả người thân của tôi, tôi đã tổn thương người thân, bạn bè rất nhiều. Tất cả người thân, bởi vì cảm thấy tôi quá nguy hiểm, nên đều hy vọng tôi lớn lên không phải vào tù, có thể làm được một người bình thường là được, nhưng mà tôi đã làm tổn thương hết tất cả mọi người, tôi đều trái nghịch lại với họ. Cho nên sau khi trở về tôi nói với ông ngoại bà ngoại: *“Con phải lay ông bà, con sai rồi, con tin rằng bây giờ con sửa lỗi thì vẫn còn kịp, con xin được cúi lay ông bà”*. Ba của tôi cảm thấy bòn chòn khó hiểu, qua mấy ngày, được một thời gian, ông đi hỏi người bạn hiểu tôi nhất. Người bạn cũng nói cảm thấy tôi thật sự là đã thay đổi. Ba cũng hỏi tôi: *“Con trai à! Con đã hai mươi mấy tuổi rồi, ta cũng không thể dạy con được cho tốt, mà cái gì chỉ trong mấy ngày đã dạy cho con được tốt vậy, đã làm cho con trở thành như vậy?”*. Tôi nói: *“Là “Đệ Tử Quy””*. Ba tôi nói: *“Vậy con hãy đem “Đệ Tử Quy” đến đây ta xem, ta muốn nghiên cứu thử xem”*. Cho nên hôm nay khi đến đây để báo cáo với mọi người thì ba tôi đang ở nhà ngày ngày đều học “Đệ Tử Quy”. Ba tôi thật sự là nghĩ mãi cũng không thông, ông thật sự rất hiếu kỳ, là thứ gì mà chỉ trong vài ngày lại có thể khiến tôi trở thành như vậy. Tôi nói, con rốt cuộc cũng đã hiểu rồi, con hiện tại đang sống được một cách nhẹ nhàng thoải mái như vậy, vui sướng hạnh phúc như vậy. Tôi cả ngày nhìn thấy mẹ của tôi, tôi bây giờ muốn nói là gì vậy? Bây giờ điều làm tôi thấy hạnh phúc nhất chính là tôi có thể ở chung với ba và mẹ tôi. Tôi có thể nhìn thấy họ ngày ngày an vui thì tôi rất sung sướng. Cho nên, tôi nhìn thấy những người bạn chung quanh tôi rất đáng thương, cha mẹ đều không quản họ nữa, thật sự là quá đáng thương! Người còn có cha có mẹ thì phải nên trân quý.

Tôi vào lúc đó nghe được câu nói này, tôi đã quỳ lạy mẹ của tôi. Chúng tôi hiện nay học văn hóa truyền thống, khi nhìn thấy bức hình dê con quỳ xuống khi bú mẹ, là khi dê con bú sữa của dê mẹ thì nó đều quỳ xuống để bú. Đó là súc sanh. Súc sanh còn biết làm như vậy mà người hai mươi hai tuổi như tôi làm không được, vậy mà tôi còn ở bên ngoài nói chuyện nghĩa khí với người ta. Nói mấy cái đó có lợi ích gì, nói thật sự là tôi đáng để bị sét đánh cho chết. Tôi xem thấy con dê mà tôi cảm thấy không còn mặt mũi nào để sống ở trên đời này. Tôi như vậy đấy, chỉ biết nói nghĩa khí, nói anh em.

Triệu Tổng và tôi, hai anh em đi làm báo cáo ở nhà tù. Sau khi chúng tôi báo cáo xong thì phạm nhân trong trại giam đều đứng dậy vỗ tay, nắm lấy tay tôi và nói: *“Giá như tôi biết được có con đường này thì việc gì tôi phải vào trong tù này chứ”*. Tôi cũng không biết, lúc trước tôi cũng không hề biết là có một con đường như vậy có thể đi. Tôi

bây giờ nhìn thấy trên đường còn có kẻ cướp, còn có những kẻ trộm, tôi rất là muốn nói với họ, tôi muốn hỏi họ có cảm thấy mệt mỏi hay không? Tôi nhìn thấy những tù nhân ở trong trại giam đó đều là những người tuổi tác ngang với tôi, những người chấp hành án đều trạc tuổi anh chị em tôi, tôi nhìn họ mà cảm thấy thật đáng thương. Bạn vẫn còn dùng cách trộm đồ, vẫn dùng cách cướp của người ta, bạn nói xem thật là oan uổng, oan uổng đến chết đi được. Bạn đi cướp được mấy trăm đồng tiền, nhưng bạn phải ở tù tới vài năm. Bạn không biết rằng trong khi bạn làm người tốt, bạn vẫn có thể kiếm được mấy trăm đồng, thậm chí là mấy triệu đồng. Đây chính là người xưa đã nói rất có đạo lý: *“Tiểu nhân oan uổng làm kẻ tiểu nhân, quân tử vui sướng làm người quân tử”*. Bạn làm người tốt thì bạn càng ngày càng tốt. Từ đó về sau, tôi phát hiện, thì ra tiền không phải là quan trọng nhất, thì ra những thứ mà tiền không thể mua được lại quá nhiều, phát hiện thì ra làm người tốt lại hạnh phúc đến như vậy.

Tôi cũng muốn có tinh thần tiến thủ, bây giờ làm không được. Tôi bây giờ hể bước vào trường, nhìn thấy học trò ở trong trường còn được chơi đá bóng, chơi bóng rổ, tôi thì không làm được nữa rồi. Tôi từ nhỏ ở trong trường chơi bóng bàn đều là hạng nhất, thường đem giải nhất về cho lớp, nhưng tôi hiện tại thì lại thành một người vô tích sự. Đây chính là việc tôi nói đến tự do, nói đến dân chủ mà đổi lại được những thứ này. Tôi bây giờ muốn hỏi, tôi bây giờ phải đi tìm ai, ai có thể giúp được cho tôi? Tôi có lúc đứng cũng không đứng vững. Các thầy nói đều rất đúng, bạn nói về sự bình đẳng nông cạn đó thì bạn đã đánh mất đi hạnh phúc thật sự của mình rồi, đến lúc đó bạn hối hận thì cũng không kịp nữa rồi. Vào lúc đó thì bạn có thể làm thế nào đây? Mẹ tôi nói với tôi: *“Chỉ cần con còn sống thì mẹ cũng sẽ không bỏ con”*.

Giá như tôi biết được có con đường này thì việc gì tôi phải vào tù chứ. Tôi đã bị mười ba ngôi trường đuổi học mà không có một ngôi trường nào dạy qua cho tôi cái này.

Ba của tôi đã nói với mẹ tôi: *“Anh thật sự không thể tưởng tượng được em có thể cứu vớt được con trai chúng ta, và chỉ dựa vào chính bản thân em mà cứu lại được nó. Chúng ta từ nay về sau sẽ không ly hôn nữa”*. Đây là những lời mà ba của tôi đã nói với mẹ của tôi: *“Sẽ không bao giờ ly hôn nữa”*.

Thanh niên ngày nay đều tin vào khoa học kỹ thuật cao. Vậy tôi xin hỏi, khoa học kỹ thuật cao hiện tại có thể giải quyết được vấn đề của xã hội hiện tại hay không? Chúng ta vì sao lại tạo ra nó? Không phải là vì muốn giải quyết vấn đề này hay sao, không phải là muốn để cho bạn được hạnh phúc hơn hay sao? Nhưng mà dường như trước mắt vẫn chưa đạt được. Tôi thì không hiểu được, một quyển sách nhỏ như vậy mà lại có thể cho tôi được một gia đình hạnh phúc. Có ai mà không muốn bản thân mình có được một gia đình hạnh phúc, một gia đình viên mãn!

**“Phiếm ái chúng
nhi thân nhân**

**có dư sức
thì học văn”.**

THỰC TIỄN “ĐỆ TỬ QUY” LÀM NGƯỜI CÔNG DÂN TỐT

Tôi là những người sinh sau năm 1990, đích thực là rất khó để quản nổi. Văn hóa truyền thống thật sự là rất tốt, đã thay đổi được tôi. Tôi là người đến từ Đường Sơn, tôi chỉ mới 16 tuổi. Trước tiên tôi xin trình bày với mọi người hai sự việc. Đây là sự việc tôi từng trải qua. Chúng tôi - những người sinh sau năm 1990 đều là kiểu như vậy. Tôi sinh năm 1993. Xin báo cáo với mọi người hai sự việc.

Khi chúng tôi học văn hóa truyền thống, trước khi tôi đến tọa đàm ở Tàn Hoàng Đảo, trong đó một việc xảy ra vào năm kia, khi tôi 14 tuổi. Tôi đã bị bốn ngôi trường đuổi học, không có một ngôi trường nào dám tiếp nhận tôi. Ở trường tôi chỉ thích lên mạng và trốn học, leo tường, cứ lẩn quẩn bên ngoài, đánh chém nhau đều có cả. Một ngày hút mấy gói thuốc, mỗi ngày uống khoảng 300ml rượu, việc gì tôi cũng dám làm. Có một lần, trong người không có tiền, tôi liền hỏi một số người làm sao để kiếm tiền. Họ bảo đi đánh nhau giúp người ta có thể kiếm được tiền. Tôi liền có cái ý niệm này. Thế là trải qua một cuộc sống chỉ biết đánh nhau. Cuối cùng có một ngày, tôi cũng bị bắt trói.

“Đệ Tử Quy” nói: *“Nơi ồn náo chớ đến gần, việc không đáng quyết chớ hỏi”*. Tôi là người thuộc về loại gây ra việc ồn náo cho mọi người, rồi cuộc cũng có một ngày người bắt trói tôi lại. Có một hôm, tôi đi trên đường phố, vừa mới ăn cơm trưa xong thì có hai chiếc xe hơi chạy tới, một chiếc đi trước, một chiếc đi sau đã chặn tôi lại. Bước xuống xe có đến hơn hai mươi người, họ cầm con dao dài, muốn đuổi chém tôi. Khi đó mà tôi không chạy thoát thì chắc chết rồi. Thật quá hiểm ác, tuyệt đối không thể học theo tôi được. Mẹ tôi đã tìm đủ hết mọi phương cách để tìm một ngôi trường cho tôi đi học, rồi cuộc vẫn là do tôi không biết quý trọng. Do muốn làm đại ca của cả trường, một buổi trưa do uống gần nửa lít rượu, tôi nháy tường để vào lớp, đập bẻ hết cửa kính ở trong trường học. Người ở các lớp học đều mắng tôi, sau đó còn có một nhóm đánh tôi. Tiếc là trên lầu hình như chỉ còn lại ba người.

“Đệ Tử Quy” nói: *“Tuổi còn nhỏ chớ uống rượu, uống say rồi rất là xấu”*. Văn hóa truyền thống đã cứu tôi. Nếu như từ nhỏ mà tôi có thể học văn hóa truyền thống 5.000 năm lịch sử, có giáo huấn của người xưa thì tôi đã không đến nỗi đi đến bước đường này.

Cũng chính hơn một tháng trước, tôi ở nhà không biết làm gì, liền đi ra ngoài trêu chọc, ra ngoài gây chuyện sinh sự. Đây là: *“Thân bị thương cha mẹ lo, đức tổn thương cha mẹ xấu”*. Tôi không những khi ra bên ngoài khiến cho cha mẹ lo lắng, mà lúc tôi ở nhà cũng khiến cho mẹ tôi hổ thẹn. Tôi rất có lỗi với mẹ của mình. Giờ đứng ở đây tôi muốn nói lời xin lỗi với mẹ của tôi: *“Mẹ ơi! Con xin lỗi mẹ!”*.

Một sự việc xảy ra vào hơn một tháng trước, tôi bỏ bê công việc của mình khiến mẹ tức giận, sau đó tôi muốn đi làm. Cuối cùng tôi đến một quán rượu để làm, còn đưa theo hai người cùng tôi đi làm. Hai người này trong đó có một người gây phiền, đã xảy ra một chút cự cãi với nhân viên phục vụ, thế là đã mắng nhau với người ta, sau đó đã tìm người ta và đánh. Sau cùng đã tìm được người đó, gây chuyện đánh nhau dẫn đến một người chết. Người bị chết này cũng không biết vì sao lại chết, anh ta không biết vì anh ta đánh nhau với người này. Kết quả tôi còn đưa anh vào bệnh viện, chính là tôi đã khiêng anh đưa lên xe. Lúc đó tôi đã rất hoảng sợ. Người đó lúc sắp chết nằm trên mặt đất, máu ra đầy ngực, đã bị đâm trúng tim, máu cứ trào ra trước ngực. Lúc đó tôi cũng bắt đầu sợ, sắc mặt trắng bệch ra. Sau khi khiêng người đó lên xe rồi, tôi chặn máu ở ngực rồi nói người anh em: *“Anh sẽ sống mà, anh phải sống vì mẹ của anh”*. Anh ta vùng vẫy một cái, sau cùng đến cửa bệnh viện sắc mặt tái xanh, hai tay lạnh ngắt, đã chết rồi. Sau đó, tôi lấy số điện thoại gọi cho cha mẹ anh ta báo cho họ đến. Vào lúc đó tôi đã nói: *“Chú ơi! Con của chú đi cùng với con và đã bị xe tông phải, chú hãy đến bệnh viện xem sao”*. Sau đó ba mẹ anh ấy đến. Khi đến nơi đó thì họ nhìn thấy con mình đã chết rồi, đau lòng đến độ không thể tưởng tượng được. Lúc đó, hai người họ đã phát điên, bây giờ vẫn còn đang ở trong bệnh viện tâm thần.

Xin hỏi người chết đó đã bao nhiêu tuổi rồi?

Người đó lớn hơn tôi một tuổi.

Vậy là đã mười bảy tuổi rồi. Tôi nhớ, bạn Thiệu nói bạn vừa mới tiếp nhận văn hóa truyền thống chưa tới một tháng, vậy nếu như bạn vẫn không học “Đệ Tử Quy”, không biết được những lời giáo huấn của Thánh Hiền này thì bạn có biết vận mạng của bạn về sau như thế nào không?

Tôi tưởng tượng được, tôi sẽ giống như những người bạn của mình vậy. Bạn bè tôi rất nhiều người đã chết rồi, số người nhập viện cũng rất nhiều rất nhiều, số người vào tù ngồi thì càng nhiều hơn nữa, tuyệt đối là không nên học tôi điều gì cả. Đây là thành thật khuyên bảo bạn học văn hóa truyền thống, tiếp nhận lời giáo huấn của cô Thánh tiên Hiền thì bạn là người vô cùng may mắn.

Xin cảm ơn bạn Thiệu!

A Di Đà Phật!